

PEL POBLE DEL TIBET I CONTRA EL FEUDALISME LAMAISTA

Jose Antonio Egidio
Kaos en la Red
22-03-2008

Què era el Tibet abans de l'arribada del Socialisme?

El Tibet és un dels llocs més remots del planeta. És un altiplà al cor d'Àsia, separat del sud d'Àsia per les més altes muntanyes del món, l'Himalaia. Sis serralades divideixen la regió en valls aïllades. El Tibet pertanyia a Xina des de feia 700 anys, però la falta de comunicacions l'havia aïllat de Xina i del món.

El budisme penetrà al Tibet al segle VII de la nostra era (1). El príncep Strong-tsan-gampo, artífex de la unitat del Tibet, utilitzà aquesta religió en la seva tasca unificadora. Durant molt de temps el budisme fou la religió de la cúpula feudal mentre que el poble practicava rituals xamanistes i de clan (religió bon o bon-po).

A partir del segle IX el budisme s'expandí pel poble sota la forma mahayana. A començaments del segle X el partit antibudista recolzat en la vella aristocràcia feudal llançà persecucions contra els budistes. Però els budistes aconseguiren assassinar al rei Lang-darma i vèncer. Al segle XI el budisme va vèncer definitivament sota la forma d'una nova corrent anomenada tantrisme. Durant els segles XI i XII es construïren al Tibet nombrosos monestirs budistes amb multitud de monjos anomenats lames. Al 1271 Kublai Khan, fundador de la dinastia mongol dels Yuan (1270-1370), nomenà al cap de la secta budista més important ministre d'assumptes civils i religiosos del Tibet. La dinastia xinesa dels Ming, que regnà de 1368 a 1644, també protegí a la religió budista però aplicà una política de fragmentació del país que la debilitava. Sorgí una corrent budista reformadora que imposà una severa disciplina monacal i la obligació de portar roba i gorres grogues. Tot el poder es concentrà en mans de dos jerarques supremes: el Panchem-rimpoche i el Dalai-rimpoche (futur Dalai Lama). Ambdós foren declarats encarnacions de les deïtats budistes més venerades.

Nominalment la màxima autoritat del Tibet eren els emperadors xinesos que cobraven impostos i nomenaven funcionaris encarregats de cobrar-los però els jerarques budistes exercien molta influència local. Al 1639-1640 el jan mongol Gushi assassinà al príncep local i transferí tot el poder secular al Dalai Lama. Al començament de la dinastia manxú Xina restablí la seva sobirania sobre el Tibet però el poder real es va mantenir en mans del Dalai Lama i, sobretot, en mans dels lames supremes que el rodejaven. Al Tibet s'establí una forma peculiar de règim feudal en el que els grans senyors (monjos i seglars) dominaven una massa de camperols privats de drets i el poder polític era

acaparat pels jerarques budistes. Al més alt de la jerarquia hi havia el Panchem-Lama, considerat pare espiritual del Dalai Lama, que era qui tenia el poder temporal. Una autora xinesa va escriure que “sols 626 persones posseïen el 93% de la terra i la riquesa nacional i el 70% dels iacs (2) al Tibet. Entre ells hi havia els 333 caps de monestirs i autoritats religioses i les 287 autoritats seculares (contant la noblesa i l'exèrcit) i sis ministres del ganivet” (3). La classe alta la formaven prop del 2% de la població i el 3% eren els seus agents: capatassos, administradors de les seves finques i comandants dels seus exèrcits privats. El 80% eren serfs, el 5% esclaus i 10% eren monjos pobres que treballaven com a peons pels abats i resaven. Tot i la suposada norma lamaïsta de la no-violència aquests monjos eren fuetejats contínuament.

Avui, l'actual Dalai Lama es presenta davant del món com un home sagrat a qui no li interessien les coses materials. La realitat és que fou el principal amo de serfs del Tibet. Segons la llei era amo de tot el país i dels seus habitants. A la pràctica la seva família disposava de 27 finques, 36 prats, 6.170 serfs i 102 esclaus domèstics.

Les horribles condicions de vida de les masses populars.

La vida dels serfs tibetans abans de 1949 era breu i duríssima. Tant els homes com les dones treballaven a les tasques més sacrificades i en el treball forçat anomenat ulag durant 16 o 18 hores al dia. Havien d'entregar als amos (els qui no treballaven) el 70% de la collita. No podien utilitzar els mateixos seients, paraules ni utensilis que els amos. Els castigaven amb fuetejades si tocaven alguna cosa del propietari. No podien casar-se ni sortir d'una finca sense permís de l'amo. Els serfs i les dones eren considerats animals parlants que no tenien dret a mirar a la cara als amos. L'expert en el Tibet A. Tom Grunfeld relata que una filla dels amos feia que els seus serfs l'alcessin per pujar i baixar les escales (4). Als esclaus els colpejaven, no els donaven menjar i els mataven de treball. A la capital, Lhasa, es compraven i es venien nens.

La paraula dona, kimen, significava nascut inferior. Les dones havien de resar “que jo abandoni aquest cos femení i reneixi com a mascle”. Els jerarques religiosos els impedien aixecar els ulls més enllà del genoll d'un home. Era comú cremar a les dones per ser “bruixes”, sovint perquè practicaven els rituals de la religió bon. Donar a llum a bessons era prova de que una dona havia copulat amb un esperit dolent i a les zones rurals era freqüent que cremessin a la mare i als bessons recent nascuts. Un home adinerat podia tenir moltes esposes i un noble amb poca terra havia de compartir una dona amb els seus germans.

El poble sofria constantment de fred i de gana. Abans de l'alliberament al Tibet no hi havia ni electricitat ni carreteres ni hospitals ni gairebé escoles. Molts serfs emmalaltien a causa de la desnutrició mentre alguns monestirs emmagatzemaven riqueses i cremaven grans quantitats d'aliments com a ofrenes. La majoria dels recent nascuts morien abans de complir un any. La mortalitat infantil al 1950 era del 43%. La verola afectava a una tercera part de la població i al 1925 exterminà a 7 mil habitants a Lhasa. La lepra, la

tuberculosis, el goll, el tètanus, la ceguera, les malalties venèries i les úlceres causaven gran mortalitat. L'esperança de vida al 1950 era de 35 anys.

Les supersticions esteses pels monjos els feien oposar-se als antibiòtics. Els deien als serfs que les malalties i la mort eren degudes als pecats i que la única manera de prevenir les malalties era resar i pagar diners als monjos.

Els feudals mantenien al poble en la incultura més completa per sotmetre'l millor i rentar-li el cervell. Al 1951 el 95% de la població era analfabeta. El llenguatge escrit sols servia per al culte religiós.

El sistema feudal impedia el desenvolupament de les forces productives. No permetia l'ús d'arades de ferro, extraure carbó, pescar, caçar, ni fer innovacions sanitàries de cap tipus. No hi havia ni comunicacions ni comerç ni cap indústria per elemental que fos. Mil anys enrere quan es va introduir el budisme es calcula que al Tibet hi vivien 10 milions de persones però al 1950 sols en quedaven dos o tres milions.

Com arribà el Socialisme al Tibet?

El Partit Comunista de Xina (PCX) es plantejà un problema en relació al Tibet: el tremend retràs i la dominació feudal feien impossible l'esclat d'una rebel·lió dels serfs sense ajuda exterior. Però era necessari intervenir al Tibet abans de que es convertís en una plaça forta de la contrarrevolució des de la que les classes dominants derrocades de Xina, els feudals locals i l'imperialisme possessin en perill la jove República Popular de Xina (RPX). Els feudals lamaistes s'havien mostrat complaents amb els colonialistes britànics que entraren a Lhasa al 1904 des de la Índia i amb l'intent nord-americà de reconèixer un Tibet "independent" al 1949 amb un seient a la ONU. La pràctica confirmaria que com en altres llocs, la classe dominant local s'aliaria amb les forces imperialistes per combatre a l'enemic comú, la Revolució socialista triomfant.

Els comunistes sabien que la Revolució no es pot exportar a un altre país amb les baionetes d'un exèrcit ocupant i és per això que actuaren amb tacte i prudència fins a crear les condicions d'un moviment revolucionari ben arrelat al sí de les masses populars tibetanes. L'Exèrcit Popular d'Alliberament (EPA), exèrcit de camperols revolucionaris forjat en 20 anys de combats i dirigit pel PCX, avançà cap a les esplanades tibetanes a l'octubre de 1950. A Xambo derrotà fàcilment a l'exèrcit enviat pels feudals tibetans però allí va aturar la seva marxa i els envià un missatge amb una proposta: Si el Tibet s'integrava a la República Popular de Xina (RPX) el govern de propietaris de serfs (anomenat Kashag) podria seguir governant durant un temps sota la direcció del govern central popular. Els comunistes no abolirien les pràctiques feudals ni prendrien mesures contra la religió fins que el poble no recolzés els canvis revolucionaris. L'EPA protegiria les fronteres per evitar una intervenció imperialista. El govern feudal acceptà la proposta i firmà "l'Acord de 17 punts" que reconeixia la sobirania xinesa i s'aplicava a les zones sotmeses al Kashag i no en altres zones tibetanes on vivia la meitat de la població (5). El 26 d'octubre

de 1951 l'EPA entrà pacíficament a Lhasa sota el comandament del general Zhang Guojua.

La conspiració contrarevolucionària dels nobles lamaistes.

Lògicament els feudals no acolliren amb els braços oberts als comunistes que començaren a conspirar per a intentar perpetuar el seu sistema de dominació. Feren el possible per enemistar els seus serfs amb l'EPA: difongueren rumors de que els comunistes utilitzaven sang de nens tibetans com a combustible pels seus camions, els acusaven de "matar gossos" per eliminar els gossos rabiosos que atemorien a la gent,... Certs monestirs es convertiren en centres de l'activitat secreta contrarevolucionària i en magatzems d'armes que la CIA nord-americana enviava des de la Índia. La CIA va establir un centre d'entrenament d'agents tibetans al camp Hale de Muntanyes Rocoses a Colorado per la seva gran altitud. També foren entrenats mercenaris tibetans a bases ianquis de Guam i Okinawa (6). En total els Estats Units entrenaren militarment a 1.700 tibetans als anys 50 i 60.

L'EPA tenia ordres estrictes de respectar a la població, les seves cultures i les seves creences, inclús els seus temors supersticiosos que no podien ser erradicats ràpidament. Els serfs se sorprengueren quan foren contractats per un sou per a construir un camí que connectés el Tibet amb les províncies centrals. Varis serfs joves foren animats per educar-se en els Instituts per a les Minories Nacionals a les ciutats de l'est de Xina i aprendre lectura, escriptura i comptabilitat. Començaren a arribar mercaderies que milloraren la vida de la població com el te i fòsfors, s'obriren els primers telèfons, telègrafs, emissores i impremtes i les primeres escoles. Al 1957 6.000 alumnes acudien a 79 escoles primàries. Els equips mèdics començaren a tractar i a curar a la gent inclosos als nobles i les mentalitats començaren a canviar.

Els terratinents feudals veieren en perill el seu poder i organitzaren les primeres rebel·lions armades al 1956. A les zones en les que no regia l'acord de 17 punts els comunistes animaven als serfs a deixar de pagar el lloguer als monestirs i als nobles, la qual cosa els exasperava. Al març de 1959 es va produir una rebel·lió a gran escala recolzada per la CIA que envià els seus agents entrenats i llançà carregaments de municions i subametralladores des d'avions C-130 de la força aèria nord-americana. Els monjos i els seus agents armats atacaren la guarnició de l'EPA a Lhasa. Els comunistes respongueren no sols militarment sinó sobretot políticament. Mil estudiants tibetans tornaren ràpidament dels Instituts per a les Minories Nacionals per participar en una gran campanya de canvis revolucionaris.

La derrota del feudalisme al Tibet

El govern de Kashang que havia recolzat la rebel·lió fou dissolt. A totes les regions es crearen òrgans de poder anomenats "Oficines per a reprimir la revolta". El nou govern s'anomenà "comitè preparatori per a la regió autònoma del Tibet". Es va abolir l'ulag, el treball forçat i la servitud. Els esclaus dels

nobles foren alliberats. Els conspiradors principals foren arrestats. La dona fou alliberada de la poligàmia i la poliàndria. Els serfs deixaren de pagar lloguer als monestirs i la meitat d'aquests hagueren de tancar. Els nòmades d'un aïllat campament anomenat Pala s'aixecaren en armes contra els partidaris del Dalai Lama (7). La periodista britànica Sara Flounders escriu que "milions de camperols pobres es mobilitzaren per a expulsar als antics terratinents" (8). Els antics serfs reberen 20 mil escriptures de terres i ramats, decorades amb banderes roges i el retrat del president Mao.

Després de la derrota de la rebel·lió, el Dalai Lama número 14, anomenat Tenzin Gyatso, fugí a l'exili acompanyat per 13 mil persones integrants de la noblesa i l'alt clergat lamaista i molts dels seus esclaus, guàrdies armats i caravanes de mules carregades de riqueses. La CIA el va convertir en un símbol de la guerra contra la revolució socialista i el PC. El Dalai Lama instal·là a la ciutat índia de Dharamsala un "govern a l'exili". A partir de 1964 figura a la llista dels assalariats de la CIA, que li assignà una quantitat anual de 180 mil dòlars emmarcats en un programa per a enderrocar als règims comunistes. El seu "govern" va rebre anualment 1,7 milions de dòlars. Als anys 90 segueix rebent diners de la CIA.

Des d'aleshores aquest reaccionari segueix tenint un gran recolzament del lobby antixino nord-americà, de la indústria de Hollywood que produeix pel·lícules de propaganda al seu favor (9), de la Fundació Nacional per a la Democràcia (pantalla de la CIA) que finança el Fons Tibet, la ràdio Veu del Tibet i la campanya internacional pel Tibet. Al 1987 fou rebut a la comissió de "drets humans" del senat nord-americà. A l'agost de 1999 el Departament d'estat nord-americà organitzà la seva visita a Nova York.

Els sectors anticomunistes occidentals, com el jutge espanyol Garzón, denuncien públicament a Xina pel suposat "genocidi" comès al Tibet des de 1959. Aquest "genocidi" apareix a la propaganda antixinesa però ningú n'ha ofert la menor prova. Tals sectors són els que contribueixen a que li sigui concedit al 1989 el premi Nobel "de la pau" (10) que ja posseeixen coneguts criminals de guerra com Henry Kissinger, Menahem Begin i Simón Peres.

Encara que el budisme prohibeix matar i tota forma de violència, l'actual Dalai Lama ha recolzat amb entusiasme la guerra de la OTAN contra Iugoslàvia de 1999. Aquest any es declarà a Santiago de Xile a favor de no perseguir al criminal Augusto Pinochet.

Està perfectament ubicat al camp dels explotadors i enemics del poble. Tot i que gaudeix d'una aureola de santedat i és considerat un déu, no és més que un instrument eficaç de la contrarevolució i l'imperialisme. Per a ser acceptat pels seus aliats ha reformat algunes de les tradicions més horribles i ha adoptat el discurs cínic dels "drets humans" que també repeteixen els assassins d'Israel, els militars feixistes colombians i altres lacais dels nord-americans, però el sistema polític que representa és una dictadura religiosa en la qual no existeixen drets polítics per a les dones ni per a ningú que qüestionï la seva autoritat. Per exemple, la secta tibetana dels Shugden formada per cent mil persones exiliades a la Índia que no reconeixen dita autoritat és

sistemàticament marginada i perseguida. Molts occidentals angoixats i desestabilitzats per la societat burgesa s'asseuen il·lusament atrets pel misticisme lamaista, la qual cosa redunda en benefici dels bons negocis dels tibetans.

Les autoritats xineses li ofereixen obrir el diàleg a canvi de que ell reconegui la pertinença del Tibet a la RPX.

El Tibet d'avui

Al 1980 el secretari general del PCX Hu Yaobang visità Lhasa. Al setembre de 1987 es va produir una insurrecció de monjos nacionalistes a Lhasa que assaltaren una comissaria de policia. Al 1988 com sembla hi va haver altres estralls. A la primavera de 1989, en el context d'un moviment contrarevolucionari a tota Xina recolzat per l'imperialisme, es va produir una nova rebel·lió a Lhasa que conduí a arrestos i a la proclamació de la llei marcial. Al 1996 i 1997 explotaren bombes a Lhasa. La tragèdia que han conegut els pobles de l'ex URSS als que la contrarevolució capitalista ha arrebatat tots els seus drets i que han sofert devastadors guerres civils (recordem les guerres de Txetxènia, Daguestan, Moldavia, Geòrgia, Tayikistàn, Nagorno-Karabaj,...) fou evitada per l'actuació decidida del PCX recolzada per les masses populars.

L'acusació de que la RPX obliga a la població a restringir el seu creixement demogràfic és negada pels dos antropòlegs nord-americans que hem citat a la nota a peu de pàgina 6 i que realitzaren investigacions al Tibet al 1985 i 1988 sota els auspicis de la National Geographic Society (11). Les dones tibetanes no estan limitades a tenir un únic fill, com és el cas de la majoria del poble xinès.

El Tibet avui és una Regió autònoma de l'Oest de la RPX que, com tota la part occidental del país, coneix un menor desenvolupament econòmic i social en comparació amb les províncies de la Costa Est. El 15% de la població és pobre però sols 3 comarques de la regió pertanyen a les 63 més pobres de la RPX. Un Fons per a l'Alleugeriment de la Pobresa al Tibet desenvolupa programes anti-pobresa. El govern tracta d'impulsar el progrés econòmic de dita Regió. Al 1967 funcionaven a tot el Tibet 67 fàbriques; al 1975 250 empreses produïen bens de consum bàsics: olles a pressió, eines, petites plantes elèctriques,... Al 1993 hi havia 41.830 petits negocis. A Lhasa avui funcionen varies fàbriques (de ceràmica, ciment i cervesa) i nombrosos tallers (tèxtils, de mobles, alfombres...). S'ha construït la via fèrria més alta del món que acaba amb el tradicional aïllament tibetà. De 1999 al 2020 es preveu incrementar la producció elèctrica 3 vegades i la industrial 14 vegades. Internet permet connectar amb el món als habitants de les valls més apartades ubicades a 4.500 metres d'altura. Els militants comunistes tibetans són promocionats (12). El 80% dels quadres dirigits són tibetans. La llengua i cultura tibetana gaudeix de protecció especial. S'intenta impulsar el turisme com a font de desenvolupament econòmic. Els camperols tibetans, alliberats de la servitud feudal,

desenvolupen en règim de contracte familiar, les parcel·les de terreny on exploten agricultura i ramaderia.

El PCX considera amb raó que la religió ha de sotmetre's a l'ordre social socialista (13) i no ser un ariet per a la contrarevolució i la guerra civil com ha succeït als antics països socialistes dels Balcans, Polònia, el Caucas, Afganistan i el Centre d'Àsia. És per això que la religió lamaista és autoritzada i respectada sempre que no es converteixi en un focus organitzat de lluita contra l'ordre socialista que per suposat està associat amb la pertinença del Tibet a la RPX.

Les dones tibetanes gaudeixen de molts més drets que a la Índia, al Pakistan, a Nepal i a Afganistan i de moltíssims més drets que al vell Tibet feudal.

Les masses en el seu conjunt també gaudeixen de més drets: al 1999 hi havia 2.632 metges, 95 hospitals municipals i 770 clíniques. La mortalitat infantil és al 1998 del 3%. L'esperança de vida és de 65 anys. Hi ha un treballador sanitari per cada 200 habitants. Al 1997 es va inaugurar un hospital modern a Lhasa. L'escolarització dels nens arriba al 82% i es fa en xinès i en tibetà. Ciutadans xinesos de la nacionalitat majoritària s'han instal·lat a les ciutats del Tibet i tibetans emigren a les zones més desenvolupades a la recerca d'un major benestar econòmic. He visitat una botiga d'objectes d'art i decoratius tibetans als carrers del centre de Xangxun, província xina de Jilin. Però el Tibet no està "envaït" per 2 milions de colons han com diu la propaganda antixinesa. Segons el cens d'octubre de 1995 el Tibet tenia 2.389.000 habitants dels que sols el 3,3% era d'origen han (14), menys que al 1990 que era el 3,7% (15). Al 1949 hi havia un 1% de han. Segons un informe del servei d'investigació del Congrés nord-americà la població han al Tibet era al 1989 del 5%.

Notes

[1] Serguei Tokarev, Historia de la religión, Editorial Progreso, Moscú, 1990, p.338.

[2] Animals de muntanya que semblen vaques peludes.

[3] Han Suyin, Lhasa, the Open City-A Journey to Tibet, Putnam, 1977.

[4] The Making of Modern Tibet, Zed Books, 1987.

[5] Encara avui la meitat de la població tibetana no viu al Tibet sinó a les províncies de Ganxu, Sicuani i Qinghai.

[6] Chicago Tribune, "La guerra secreta de la CIA al Tibet", 25 de gener de 1997, Newsweek, "La guerra secreta al sostre del món", 16 d'agost de 1999 que descriu la intervenció de la CIA en recolzament als feudals tibetans de 1957 a 1965.

[7] Segons documenten els antropòlegs de la Universitat de Cleveland experts en el Tibet Melvyn C. Goldstein y Cynthia M. Beall en su libro Nomads of Western Tibet, 1990.

[8] "La CIA y el Dalai Lama", www.anti-imperialism.net/lai/

[9] Ja als anys 30 va produir "Horitzons perduts". Al 1997 Martin Socrses dirigí "Kundun" considerada una borda falsificació. La pel·lícula "Set anys al Tibet" es

basa en el llibre del nazi austríac convençut Heinrich Harrer, assessor personal del Dalai Lama.

[10] Aquest premi, lluny de ser neutral, és concedit per una fundació privada recolzada pel govern noruec que representa els interessos de certes grans indústries, que obté grans beneficis de la venda d'armes i de les inversions en Borsa i que expressa els interessos del capitalisme occidental. Llegeixis "La otra cara de los Premios Nóbel", El País, 21 de desembre de 2003.

[11] Dossier elaborat per aquests científics de la revista Asian Survey al 1991.

[12] Al 1987 el PCX informà que tenia 40 mil militants al Tibet.

[13] Vegis l'informe de Jian Zemin al XVI Congreso del PCX al 2003, www.china.org.cn.

[14] Han: nacionalitat àmpliament majoritària a Xina.

[15] Beijing Information, 2 setembre 1996.